LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA TESALONIKANOJ

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de
la Tesalonikanoj en Dio, la Patro, kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco.

2 Ni ĉiam dankas Dion pri vi ĉiuj, memorigante
pri vi en niaj preĝoj; 3 memorante senĉese
vian laboron de fido kaj penadon de amo kaj
paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo Kristo,
antaŭ nia Dio kaj Patro; 4 sciante, fratoj, amataj
de Dio, vian elekton, 5 ĉar nia evangelio venis
al vi ne nur parole, sed ankaŭ kun potenco kaj
kun la Sankta Spirito kaj plena certigo; vi scias,
kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi. 6 Kaj vi
fariĝis imitantoj de ni kaj de la Sinjoro, ricevinte
la vorton en multe da aflikto, kun ĝojo de la
Sankta Spirito; 7 tiel, ke vi fariĝis modelo por ĉiuj
kredantoj en Makedonujo kaj en la Aĥaja lando.
8 Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro estas diseĥita
ne nur en Makedonujo kaj la Aĥaja lando, sed
en ĉiu loko via fido al Dio disvastiĝis, tiel, ke ni
ne bezonas diri ion. 9 Ĉar ili mem pri ni rakontas,
kian alvenon ni havis ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis
al Dio for de idoloj, por servi vivantan kaj veran
Dion, 10 kaj atendi Lian Filon el la ĉielo, la Filon,
kiun Li levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin savas
de la estonta kolerego.

2

1 Ĉar vi mem scias, fratoj, ke nia alveno al
vi ne montriĝis senfrukta; 2 sed suferinte kaj
insultite en Filipi, kiel vi scias, ni kuraĝiĝis en
nia Dio prediki al vi la evangelion de Dio meze
de granda konflikto. 3 Ĉar nia instruado ne
devenis de eraro, nek de malpureco, kaj ĝi ne
estas kun ruzo; 4 sed kiel Dio nin aprobis, por
konfidi al ni la evangelion, tiel ni parolas, por
plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu esploras niajn
korojn. 5 Ĉar, kiel vi scias, ni neniam troviĝis kun
vortoj flataj, nek kun avideca preteksto (Dio estas
atestanto), 6 nek celante homan gloron ĉe vi aŭ
ĉe iu alia, kvankam ni povis esti al vi ŝarĝaj, kiel
apostoloj de Kristo. 7 Sed ni estis mildaj inter vi,
kiel vartistino, fleganta siajn proprajn infanojn;
8 tiel same ni, sentante por vi koran inklinon,
volonte tiam dividus kun vi, ne nur la evangelion
de Dio, sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar
vi fariĝis por ni tre karaj. 9 Ĉar vi memoras,
fratoj, nian penadon kaj laboregon: nokte kaj
tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el
vi, ni predikadis al vi la evangelion de Dio. 10 Vi
estas atestantoj, kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj
juste kaj senkulpe ni kondutis ĉe vi kredantoj;
11 kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni estis kiel patro
ĉe siaj infanoj, vin admonante kaj kuraĝigante,
kaj petegante, 12 ke vi iradu inde je Dio, kiu vin
vokas en Sian regnon kaj gloron.

13 Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese dankas Dion,
ke ricevinte per nia parolo la vorton de Dio, vi
akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi vere

estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi,
kiuj kredas. 14 Ĉar vi, fratoj, fariĝis imitantoj
de la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo, kiuj estas
en Judujo; ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ
spertis ĉe viaj samlandanoj, kiajn tiuj ĉe la Judoj,
15 kiuj mortigis la Sinjoron Jesuo kaj la profetojn,
kaj nin elpelis, kaj ne plaĉas al Dio, kaj estas
kontraŭuloj al ĉiuj homoj; 16 ili malhelpis al ni
prediki al la nacianoj, por ke ili saviĝu, por
kompletigi ĉiam la sumon de siaj pekoj; kaj sur
ilin venis la kolero ĝis ekstrema mezuro.

17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum kelka tempo,
persone, ne kore, des pli fervore klopodis vidi
vian vizaĝon kun multa sopiro; 18 ĉar ni deziris
veni al vi; mi, Paŭlo, tion deziris pli ol unufoje;
sed malhelpis nin Satano. 19 Ĉar kio estas nia
espero, aŭ ĝojo, aŭ krono de singratulado? Ĉu ĝi
ja ne estas vi, antaŭ nia Sinjoro Jesuo Kristo ĉe
lia alveno? 20 Ĉar vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

3

1 Kiam do ni jam ne povis resti trankvilaj, ni
decidis esti lasitaj solaj en Ateno; 2 kaj ni sendis
Timoteon, nian fraton kaj servanton de Dio en la
evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli
vin pri via fido, 3 por ke neniu estu ŝancelita de
tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili apartenas al
nia sorto. 4 Ĉar kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris
al vi, ke ni nepre suferos; kaj tio efektive okazis,
kiel vi ja scias. 5 Pro tio mi ankaŭ, kiam mi jam
ne povis resti trankvila, sendis, por ke mi certiĝu
pri via fido, pro timo, ke eble la tentanto vin

tentis kaj ke nia laboro fariĝos senutila. 6 Sed
kiam Timoteo, ĵus veninte al ni de vi, donis al ni
bonajn sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj ke vi
ĉiam memoras nin bonkore, sopirante vidi nin,
kiel ni ankaŭ vin, 7 pro tio ni konsoliĝis, fratoj,
pri vi, en ĉia nia malĝojo kaj aflikto, per via fido;
8 ĉar nun ni vivas, se vi staras firme en la Sinjoro.
9 Ĉar kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi,
pro la tuta ĝojo, per kiu ni ĝojas pro vi antaŭ Dio;
10 nokte kaj tage preĝante fervore, ke ni povu
vidi vian vizaĝon kaj perfektigi la mankojn de
via fido?

11 Nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro
Jesuo direktu nian vojon al vi; 12 kaj la Sinjoro
pligrandigu kaj abundigu ĉe vi la amon de unu
al la alia kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin; 13 por ke li
faru viajn korojn senkulpaj kaj sanktaj antaŭ nia
Dio kaj Patro, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo
kun ĉiuj liaj sanktuloj.

4

1 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin
en la Sinjoro Jesuo, ke kiamaniere vi lernis de
ni, kiel vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi ja
tiel iradas), tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu.
2 Ĉar vi scias, kian admonon ni donis al vi en la
Sinjoro Jesuo. 3 Ĉar jen estas la volo de Dio, via
sanktiĝo, ke vi vin detenu de malĉasteco; 4 ke
ĉiu el vi sciu preni al si sian propran aĵon en
sankteco kaj honoro, 5 ne en la pasio de volupto,
kiel la nacianoj, kiuj ne konas Dion; 6 ke neniu
peku kaj trompu sian fraton en ĉi tio; ĉar la

Eternulo estas venĝanto en ĉio tio, kiel ankaŭ ni
antaŭavertis vin kaj atestis. 7 Ĉar Dio nin vokis
ne por malpureco, sed por sanktiĝo. 8 Tiu do, kiu
malakceptas, malakceptas ne homon, sed Dion,
kiu donas al vi Sian Sanktan Spiriton.

9 Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke
oni skribu al vi, ĉar vi mem estas instruitaj de
Dio ami unu la alian; 10 ĉar vi ja tion faras al
ĉiuj fratoj, kiuj estas en la tuta Makedonujo. Sed
ni admonas vin, fratoj, ke vi amu pli kaj pli
abunde, 11 kaj ke vi celu esti kvietaj, kaj fari viajn
proprajn aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste
kiel ni al vi ordonis; 12 por ke vi iradu konvene
antaŭ tiuj, kiuj estas ekstere, kaj por ke nenio al
vi manku.

13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj,
kiuj endormiĝis; por ke vi ne malĝoju, kiel la
ceteraj, kiuj havas nenian esperon. 14 Ĉar se ni
kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ
tiujn, kiuj endormiĝis en Jesuo, Dio venigos
kun li. 15 Ĉar ni diras al vi per la vorto de
la Sinjoro, ke ni, kiuj estos vivaj, restantaj ĝis
la alveno de la Sinjoro, tute ne havos lokon
antaŭ la endormiĝintoj. 16 Ĉar la Sinjoro mem
malsupreniros de la ĉielo, kun signalkrio, kun
la voĉo de la ĉefanĝelo, kaj kun la trumpeto de
Dio; kaj la mortintoj en Kristo leviĝos la unuaj;
17 poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ restantaj, estos
kune kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por
renkonti la Sinjoron en la aero; kaj tiel ni estos
por ĉiam kun la Sinjoro. 18 Tial per tiuj vortoj
konsolu unu la alian.

5

1 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi ne
bezonas, ke oni skribu al vi. 2 Ĉar vi mem tute
bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas, kiel
ŝtelisto en la nokto. 3 Dum oni diras: Paco kaj
sendanĝereco, tiam subita detruo venas sur ilin,
kiel naskodoloro al gravedulino, kaj ili tute ne
forsaviĝos. 4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo
tiel, ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto; 5 ĉar vi
ĉiuj estas filoj de lumo kaj filoj de la tago; ni
ne estas el la nokto, nek el mallumo; 6 tial ni ne
dormu, kiel la ceteraj, sed ni viglu kaj estu sobraj.
7 Ĉar kiuj dormas, tiuj dormas en la nokto; kaj
kiuj ebriiĝas, tiuj ebriiĝas en la nokto. 8 Sed
ĉar ni estas el la tago, ni estu sobraj, surmetante
la kirason de fido kaj amo, kaj, kiel kaskon, la
esperon de savo. 9 Ĉar Dio nin destinis ne al
kolero, sed al la ricevo de savado per nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 10 kiu mortis por ni, por ke ni vivu
kune kun li, ĉu ni maldormos aŭ dormos. 11 Tial
admonu vin reciproke kaj edifu unu la alian, kiel
ankaŭ vi jam faradas.

12 Sed ni petegas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj
laboras ĉe vi kaj estras ĉe vi en la Sinjoro
kaj vin admonas, 13 kaj estimi ilin treege kun
amo pro ilia laboro. Estu pacemaj unu kun
la alia. 14 Kaj ni petas vin, fratoj, admonu la
senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn, subtenu
la malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ ĉiuj.
15 Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon por
malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona,
unu por alia kaj por ĉiuj. 16 Ĝoju ĉiam; 17 preĝu

senĉese; 18 pri ĉio donu dankon; ĉar tia estas la
volo de Dio en Kristo Jesuo pri vi. 19 Ne estingu la
Spiriton; 20 ne malestimu profetaĵojn; 21 elprovu
ĉion; tenu firme tion, kio estas bona; 22 detenu
vin de ĉia formo de malbono.

23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via
spirito kaj animo kaj korpo estu plene konservi-
taj sen kulpo, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo
Kristo. 24 Fidela estas Tiu, kiu vin vokas, kiu
ankaŭ faros.

25 Fratoj, preĝu por ni.

26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta kiso. 27 Mi
solene petegas vin per la Sinjoro, ke oni legu ĉi
tiun epistolon antaŭ la tuta frataro.

28 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun
vi.

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515